

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. An sanctissima Virgo disposuerit se ad mortem per receptionem sacramentorum, & speciatim per illud extremæ unctionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

rari voluit maxima quæque vitæ suæ miracula, ubi Sanctissimum instituit Sacramentum; ubi celebravit primam Missam cum suis Apostolis; ubi illos vacare iussit solitudini & decem dierum orationi, ut se præpararent, quatenus induerentur virtute ex alto; ubi misit illis Spiritum Sanctum, deditque mandatum prædicandi Evangelium in universo orbe; ubi denique Sanctissimam Matrem suam exigere voluit Sanctissimos vitæ suæ annos: Verissimum igitur est in Sancto hoc loco hos ipsam conclusisse & ex eo concessisse in æternitatem. Ecce quantum ad locum mortis ipsius.

Et quantum ad tempus, quo scilicet mense, quo die, & quâ horâ, videtur Ecclesia nobis insinuare, & ad credendum proponere, quod mortua sit & resuscitata in mense Augusto, eodquod in mense hoc ce-

lebrat Festum Assumptionis ipsius: Quoad diem mensis, devotio ple- rorûmque Sanctorum Patrum per- suasum habet, ut in omnibus magis sit similis Filio suo Unigenito, quod mortua sit die Veneris circa horam meridiei sicut ipse, & con- sequenter resuscitata sicut ipse Do- minicâ sequenti; Et tandem ascen- derit in cælum Corpore & Animâ sicut ipse, cum hâc Exceptione, quod Filius illuc ascenderit ex pro- priâ suâ virtute, & Mater per po- tentiam Filij sui Unigeniti.

Hæc satis erant ad satisfaciendâ devotæ curiositati Chrysanti, cui post hæc nihil amplius restabat quærendum; Sed Luitprandus, qui avidus adhuc erat novæ alicujus cognitionis, scire aliquid voluit de ipsius dispositionibus ad be- ne moriendum, ducemque no- strum interrogavit:

* *

ARGUMENTUM.

An Sanctissima Virgo disposuerit se ad mortem per receptionem Sacramentorum, & speciatim per illud extrema unctionis.

ARTICULUS III.

TRia sunt Sanctæ Ecclesiæ Sa- cramenta, quæ recipere cunctis incumbit fidelibus ut disponant ac præparent se ad mortem beatam. Sanctus Augu- stinus id docet in libro, quem scri-

R. P. *Isaac Consultat. Tom. III.*

psit de curâ visitandi infirmos. Pri- mum est Confessio; secundum sa- cra Communio; & tertium extre- ma unctio.

Quantum ad primum spectat, Sanctissima indubitatum est, ipsam nunquam Virgo num-

Ppppp rece-

quam rece-
pit sacra-
mentum
pœnitentiæ

recepisse Sacramentum pœnitentiæ, neque per decursum suæ vitæ, neque in articulo mortis; Ratio hujus solida & efficacissima, quæ dari possit cum omnibus Doctoribus Catholicis, est, quod ad hoc recipiendum non habuerit capacitatem: Quare non? quia nunquam commiserat ullum peccatum, etiam levissimum peccatum veniale in totâ vitâ suâ: Quomodo igitur confessa esset? de quo se accusasset, eoque nulli culpæ fuerit obnoxia? à quo potuisset absolvi, si nec materia, nec forma Sacramenti Pœnitentiæ, quæ conveniunt omnibus peccatoribus, conveniant perfectissimæ ipsius innocentie: Nunquam igitur illud recepit, vel recipere potuit. Ecce quantum ad primum,

Rationes,
quæ persua-
dent, sanctissimam
Virginem
sæpius
communica-
vit.

Quantum attinet ad secundum, quod est illud Sacratissimæ Communionis, non minus est indubitatum, quod receperit frequentissimè per vitam suam hoc manna cœli, velut panem suum quotidianum, & potissimum in fine vitæ suæ, velut cœleste viaticum, à quo deducenda erat ad domum beatæ suæ æternitatis: Quis de hoc dubitare possit? Nam imprimis.

Si aliqua creatura hujus unquam fuit capacitatis, ut viveret continuo ex hoc Angelorum pane, nemo est, qui distinetur, hanc fuisse Angelorum Reginam; si unquam aliqua fuit dignissima, quæ reciperet Filium Dei in Augustissi-

mo hoc Sacramento, fuit illa, quam Deus replevit omni gratiarum suarum abundantia, ut ipsam dignam redderet, ad se recipiendum; si aliqua ardentè desideravit ipsum, fuit illa, quæ perfectius ipsum amavit sola, quam omnes simul Creaturæ; si aliqua jus habuit possidendi pretiosum hunc thesaurum, fuit illa, quæ recepit ipsum è cœlo, primò pro seipsâ; & deinde, ut impertiretur ipsum mundo, qui illum non habuit nisi per ipsam.

Quis plantat vineam, interrogat 1. Cor. 9. v. 7.
Sanctus Apostolus Paulus, & de fructu ejus non edit? Si aliqua ejus cognovit valorem & infinitam dignitatem, fuit illa, quæ sola magis penetravit divinum hoc Mystrium, quam omnes simul Angeli, omnèsq; simul Ecclesiæ Doctores.

Tandem si aliqua anima fuit unquam certæ de voluntate Dei circa usum divini hujus Sacramenti, & ardenti desiderio, quo flagrat, aspiciendi se unitum intimè cum ipsâ per divinam hoc alimentum, quis unquam melius cognovit illud Sanctissimam Virginem? Si igitur ipsa tam fuit capax, tamque digna, ut reciperet divinum hoc Sacramentum; Si tam ardenti illius æstuavit desiderio, si tam speciali pœtita est jure possidendi illud, si tam bene cognovit mentem, intentionem ac desiderium Filij sui Unigeniti, circa frequentem ipsius usum & si tam fideliter conformavit se in omni-

omnibus & per omnia ipsius volu-
luntati, an dubitare quis possit,
quin receperit illud indies, vel in-
dies ferre in vitâ suâ mortali?

Sanctissima
Virgo com-
municavit
quotidie in
vitâ suâ, &
recepit im-
mortalitatem.

Sed potissimum in fine: Siqui-
dem invenimus antiquissimam hanc
consuetudinem in Ecclesiâ, quod
summâ curret sollicitudine, ne filio-
rum suorum quisquam decedat ex
hoc mundo; abs eo, quod præ-
beat illi factum hoc Viaticum,
quando id recipiendi habet capaci-
tatem. Hanc suam sollicitudinem
& curam tam habet cordi, ut id
præceperit in pluribus Concilijs
Generalibus, Nationalibus, & Pro-
vincialibus; In Concilio Nicæno,
in undecimo Toletano, in Aga-
theni, Ancyrensi, Arelateni, Au-
selianensi, Carthagenensi, & in
pluribus alijs; & hæc consuetudo
tantæ antiquitatis est in Ecclesiâ, ut,
cum illius non inveniamus princi-
pium, merito credamus, illam in-
troducendam esse à JESU Christo, &
ipsius Apostolis. Certissimum igi-
tur est, recepisse ipsam tepissime
Sanctissimum Sacramentum Eucha-
ristiæ, per totum decursum vitæ
suz; & certius adhuc recepisse ip-
sam sacrum Viaticum sub tempus
mortis suæ.

Vide Car-
thagensem
de supra.

Pres-
byter & Pa-
ter erat S.
Joannes, di-
scipulus di-
lectus,

Vis nôsse, quis fuerit Presbyter
administrans illi Viaticum? Quam-
vis nihil certi de hoc habeamus;
nihilominus credibile est, & com-
munis tenet opinio, ipsum fuisse
Sanctum Joannem Evangelistam,
Dilectum Domini nostri Discipu-

lum, cui in Cruce commiserat spe-
cialem Sanctissimæ Matris suæ cu-
ram, quando nimirum JESUS mo-
riens per modum testamenti reli-
quit illi Sanctissimam Virginem;
volens, ut deinceps observaret il-
lam velut propriam Matrem suam,
& ipsa S. Joannem curaret velut
proprium suum Filium. Verisimil-
limum est, quod, cum Sanctus Jo-
annes & dilectissimum & felicissimum
se assumaret possessione & custo-
diâ pretiosi hujus thesauri, nun-
quam deseruerit ipsam, sed ipsi sem-
per adharens, servierit illi, conso-
latus sit illam, præcipue novissimis
diebus vitæ ipsius. Si igitur ma-
gnus hic Apostolus, magnus hic
Antistes, & proprius hic Pastor
Sanctissimæ Virginis præfens ibi er-
rat, quis credat, quod alius potre-
xerit ipsi sacrum Viaticum? Ecce,
quantum spectat ad duo Sacramen-
ta Pœnitentiæ & Eucharistiæ.

Inquitendum restat, an Sanctis-
sima Virgo receperit tertium Sacra-
mentum, quod est illud extremæ
Unctionis: Quid judicas de hoc?
Quare non? Responder Luitpran-
dus. Sanctus Antoninus, & B. Al-
bertus Magnus non dubitant, quin
recepit illud; & Suarez, qui do-
ctissimis Theologis accensetur, ip-
sorum quoque amplectitur senten-
tiam: Rationes, quibus opinionem
stabiliant suam, admodum sunt so-
lidæ. Prima est, quod hoc Sacra-
mentum confertur non solum gra-
tiam sanctificantem, sed etiam sin-

S. Antonin.
3 p. tit. 4.
c. 8. §. 3.
B. Albertus
in Mariali.
cap 71
Suarez 3 p.
t. 2. disp.
18. lect. 3.

gulate robur ad oppugnandum & superandum inimicos salutis nostræ in ultimo agone, à quo dependet victoria animæ, & æternus ipsius triumphus in gloriâ: Cur igitur credatur, Sanctissimam Virginem non recepisse potentissimum hoc subsidium?

Rationes, ob
quas reci-
pienda ex-
trema un-
ctio.

Secunda est, quod extrema unctio sit species quædam Consecrationis Corporum Fidelium, quorum animæ coronandæ sunt gloriâ in cœlis, dum ipsorum Corpora remanent in terris, ubi Ecclesia impendit ipsis honorem sepulturæ, illa collocat in locis sanctis, illaque velut pretiosas veneratur Reliquias, quando certitudo habetur de ipsorum Sanctitate. Jam an unquam Corpus fuit sanctius, excepto Corpore JESU Christi, quam illud Sanctissimæ Virginis? Cur igitur dubitaretur, quin receperit sanctam hanc Unctionem in novissimo die, quo ipsius Corpus separandum erat ab ipsius animâ.

Consule
Carthag.
tom. 1. lib.
2. hom, 2.

Tertia, quæ dari potest, est ratio, quod quamvis forma extremæ Unctionis videatur significare peccatum; siquidem conferens illam, dicit infirmo: *Per istam Sanctam Unctionem indulgeat tibi Dominus, quidquid Sc. peccasti*: quamvis, inquam, loquatur de peccato, & Sanctissima Virgo, cum nullum unquam commiserit peccatum, ejusmodi indulgentiæ, quæ nonnisi pro peccato datur, non fuerit capax; nihilominus, si

bene considerentur verba Apostoli S. Jacobi, clare perspicitur, illa nonnisi fuisse conditionata; affirmat enim: *Si in peccatis fuerit, dimittentur ei*: Satis igitur per hoc declarat, eos, qui catuerint peccatis, propterea incapaces non esse ad illud recipiendum.

Ita Sanctus Ambrosius conferendo extremam unctionem, non utebatur in formâ ipsdem verbis, quibus hodie nostri utuntur presbyteri: Dicebat enim; *Ego ungo oculos tuos Oleo Sancto, in nomine Patris &c.* Ubi vides, nullam fieri mentionem peccati; & Papa Leo X. approbavit Rituale Venerabilium, ubi hæc forma Verborum adhibebatur. Nulla igitur indecentia est, quæ impedire potuisset Sanctissimam Virginem à receptione ultimi hujus Sacramenti; imò plures bonæ adsunt rationes, quibus poterat ad hoc adduci. Unde firmiter teneo, ipsam id verè recepisse.

Et ego, inquit Viator, firmissimè credo, quod non solum id non receperit, sed nec capax fuerit ad illud recipiendum; siquidem inprimis, quem ob finem, vel quem in usum institutum est Sacramentum extremæ Unctionis? Nonne eundem ob finem, ob quem JESU Christi instituit in Ecclesiâ suâ Sacramentum Pœnitentiæ, nimirum ob remissionem peccatorum? ubi nonnisi hæc inter duo ista Sacramenta est differentia, quod Pœni-

ten.

Forma particu-
larium,
Verborum,
quæ uteba-
tur S. Am-
brosius
conferens
extremam
unctionem.

Rationes
pro senten-
tiâ, quod
Sanctissima
Virgo non
receperit
extremam
unctionem.

tentia remittat peccatum mortale, & extrema unctio remittat peccatum veniale; Pœnitentia delcat culpam, extrema unctio aboleat pœnam, & omninò tollat reliquias peccatorum. Unde est, quòd Theologi dicant, extremam Unctionem esse complementum & ultimam perfectionem Pœnitentiæ, & ambo hæc Sacramenta respicere remissionem peccatorum. Cum igitur Sanctissima Virgo nulli unquam obnoxia fuerit peccato, hancque ob causam capax non fuerit ad recipiendum Sacramentum Pœnitentiæ, quomodo capax fuisset ad recipiendum illud extremæ Unctionis?

Uterius, quem habere potuisset effectum in Sanctissimâ Virgine ultimum hoc Sacramentum? An hunc, ut suppeditaretur illi robur ad pugnandum contra inimicos salutis suæ in ultimo suo agone? sed quem agonem tolerabat in morte suâ, nisi illum perfecti sui amoris, cui potentiæ ex toto corde suo sese committebat? & quales salutis ipsius inimici accedere fuissent ausi ad oppugnandum illam in hoc agone? An demones ad tentandum illam? sed nunquam facultas ipsis fuit appropinquandi divino huic sanctuario, semper honorato à præsentia Arcæ, semper repleto abundantia gratiarum, semper circumfuso pluribus legionibus Angelorum: An fuerint inimici hominis domestici,

rebeldes ipsius passiones, inquietæ ipsius desideria, inordinati ipsius erga creaturas affectus? sed nullum habuit ipsa affectum nec votum, nisi fruendi, nullum in animâ desiderium, nisi possidendi ipsum, nullum amorem nisi erga dilectum suum.

Eccur igitur recepisset Sacramentum extremæ unctiois! Fortassis, ut consecraret Corpus suum per sacra olea, & faceret ex eo pretiosas reliquias? Verùm an sacratior evasisset per ultimam hanc unctioem, quàm fuerat per gratiam divinæ maternitatis suæ; sicut JESUS Christus nuncupatus est Unctus Domini per antonomasiam, Rex Regum, & Pontifex maximus Religionis, quin unctus vel consecratus fuerit ab hominibus, eòquòd mirabiliter unctus & consecratus esset à propria suâ Divinitate: *Christus unctus Divinitate*: Sic Sanctissima ipsius Mater erat Regina Angelorum & hominum, admota muneri, quod in dignitate & sanctitate transcendit id omne, quidquid ceteræ creaturæ unquam potuerunt vel exequi, vel assequi, quin indiguerit vel consecratione, vel unctioe aliâ, nisi illâ gratiæ, divinæ suæ Maternitatis.

Presbyteros, quos veneramus velut Personas Sacras, eòquòd potiantur honore, ut participant ex Sacra unctioe magni presbyteri JESU Christi per characterem

acerdotalem, oportet insuper manus habere consecratis per sacra olea, ut obtineant facultatem contingendi adorandum ipsius Corpus, suorum duntaxat digitorum extremitate: Sed omnia erant tam sacra, tamque consecrata in Personâ Sanctissimæ Virginis, ut habuerit ipsa omnem libertatem attrectandi ipsum suis manibus, osculandi ipsum suis labris, admovendi ipsum Virgineis suis uberibus, citra quod aliâ opus haberet unctio, quàm illâ gratiæ divinæ Maternitatis suæ. Dicendum igitur non est, recepisse Sacramentum extremæ unctionis, cæterorum Fidelium more, ut reciperet ex eo Corpus suum novam dignitatem.

H. Sacramentis moribundorum Sanctissimæ

Afferendum est ergò, concludit Luitprandus, ex toto hoc discursu, quòd è tribus Sacramentis à te

nominetis, Confessione, Communionem, extremâ Unctione, certum sit, ipsam non recepisse primum, certius adhuc recepisse secundum; quòd ad tertium, indecisa adhuc res sit & controversa inter Doctores Catholicos: adeoque permissum est mihi credere quòd voluero.

Dum uterque suam propugnabat sententiam, alium servabam silentium, non ausus interpellare illum, qui nos instruebat; audiebam enim illum venerabundus velut Angelum. Nihilominus maximo tenebar desiderio addiscendi, quid acciderit in ultimo Matris Dei Transitu; quinam asteterint illi, quanam pompa exeret funebri; & ex providentiâ Dei factum est, ipsummet de his locutum esse nobis, uti intelligis.

Sanctissima Virgo non nisi unum recepit de altero dignitatur.

ARGUMENTUM.

Majestas pompa funebris in sepulturâ Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS IV.

Deus abscondit nobis diem & horam mortis nostræ in peccatorum, & utilitatem iustorum, **N**ihil certius est morte, sed nihil quoque ipsius horæ est incertius; videtur sibi Deus reservasse hujus rei arcenum in peccatorum punitionem, & iustorum utilitatem. Incertum tempus mortis conservat in animâ peccatorum certam quandam spem longioris vitæ, ex quâ arripimus

confidentiam & occasionem peccandi in suis criminibus, & differendi conversionem suam in aliud tempus, quòd sperant se habituros: sed spes ipsorum vana est & fallax; plerumque enim obruit illos mors in tempore, quo non expectant.

Ex oppposito incertitudo ipsius horæ